

30.7.93

Artikkel i LO-Aktuelt

VALG ER IKKE MENINGSMÅLING.*Av statsminister Gø Harlem Brøndtland*

Stortingsvalget 13. september står om velferdssamfunnets framtid. Skal vi bekjempe ledigheten og forsterke velferdssamfunnet med utgangspunkt i Arbeiderpartiets solidaritetsalternativ - eller skal høyrekreftene få ny mulighet til å skape større forskjeller og svekke samholdet og den politiske styringen?

En drøy måned før valgdagen vet vi at godt over 1/3 av velgerne ikke har bestemt seg for om de skal stemme og hva de eventuelt skal stemme.

Et levende demokrati forutsetter at folk deltar. Dette er en utfordring til alle engasjerte mennesker - å få dem som så langt har valgt å være passive, til å delta.

Mange av gjerdesitterne har tidligere stemt AP. I valgkampen må vi få dem i tale. Noen er sikkert blitt skuffet - utviklingen er ikke blitt slik de håpet. Andre føler at politikken ikke angår deres hverdag. Atter andre tenker at det blir en Arbeiderpartiregjering uansett: "Arbeiderpartiet-er-dømt-til-å-regjere" er en forestilling som har fått sterkt rotfeste.

Til dem som måtte tro på det siste - at Arbeiderpartiet kommer til å regjere uansett hva som skjer 13. september - minner jeg om: Hvert eneste stortingsvalg etter krigen som har gitt borgerlig flertall, har også ført Høyre inn i regjeringskontorene. Det skjedde i 1965, i 1969, i 1981, i 1985 og i 1989. Høyre har ikke blitt der like lenge hver gang, men lenge nok til at utviklingen i samfunnet har tatt feil retning.

Til de andre - de som er skuffet eller tviler - må vi få fram hva Arbeiderpartiet i regjeringsposisjon og tross et borgerlig stortingsflertall, har fått til i velferdspolitikken, i barneomsorgen, i utdanningspolitikken, i nærings- og distriktspolitikken. Hvordan ville det sett ut - og hvordan vil det se ut - med et Høyre i regjeringskontorene som har programfestet nedskjæring i offentlig sektor, fristilling og delprivatisering av de store samferdselsbedriftene NSB, Televerket og Postverket, reduserte ytelser i sykelønna, svekking av arbeidstakernes rettigheter i Arbeidsmiljøloven, motstand mot statlige bidrag til AFP-ordningen osv., osv.

Det er resultatene som teller, og her har vi ingen grunn til å skamme oss. Vi har i de siste årene med Arbeiderpartiet i regjering vært igjennom en av de rikeste reformperioder i norsk politisk historie. Det betyr ikke at vi er fornøyd på alle områder. Vi vil alltid kunne gjøre en bedre jobb med å løse uløste og nye problemer.

Det området vi er minst fornøyd med er selvsagt ledigheten. Dette er fortsatt vårt største problem og vår største utfordring. De største forskjeller går mellom de som har arbeid og de som ikke har. Arbeid til alle, rettferdig fordeling og trygghet er hovedpunktene i det solidaritetsalternativet vi går til valg på.

Våre høye ledighetstall til tross - vi er bedre stillet enn de fleste andre land. Europa og Norden opplever i dag rekordstor arbeidsløshet - og den er sterkt økende. Nedskjæringer i sosiale ytelser, angrep på det sosiale sikkerhetsnettet følger i kjølvannet.

Når vi har klart oss bedre enn de fleste er det fordi vi tok fatt i problemene tidligere og på vår måte: Sammen med fagbevegelsen har vi gjennomført en økonomisk snuoperasjon som gjør at vi er bedre rustet til å takle problemene og dermed kan unngå de drastiske omlegginger og nedskjæringer som i høy

grad berører folks hverdag.

Det er denne kursen vi ber velgerne om mandat til å føre videre. Sysselsettingen, både i privat og offentlig sektor i Norge, vokser faktisk nå. Renten er blant de laveste i Europa. Det betyr mye, ikke bare for den enkelte kvinne og mann, men også for aktiviteten i næringslivet. Offentlig sektor er blitt brukt aktivt i sysselsettings-politikken, i løpet av de siste tre årene er det blitt 50 000 flere årsverk. Konkurransesevnen er forbedret med 11% siden 1988.

Selv om lyspunktene er der, er vi ikke ved veis ende. Men vi er på rett vei. Skal vi klare veien videre, må tvilerne hoppe ned fra gjerdet og støtte oss. Valget 13. september er ingen meningsmåling, der velgerne kan protestere ved å gi sin stemme til andre partier eller sitte hjemme for deretter å mene noe annet uka etterpå. Valgresultatet gjelder for 4 år framover. I Sverige har sosialdemokratene nå over 50% oppslutning på meningsmålingene. Det er hyggelig for sosialdemokratene, men til liten nytte for de velgere som nå ser fruktene av et borgerlig styre, og som nå ønsker en sosialdemokratisk regjering. De hadde muligheten i 1991, nå må de vente til 1994.

Sammen må vi appellere til dem som deler våre grunnholdninger og tror på verdien av et stabilt regjeringsalternativ: Kom tilbake - bli med - Arbeiderpartiet trenger en skikkelig oppslutning for å kunne gjøre jobben videre. Vi har ikke råd til nye eksperimenter.